

BUDAQ TƏHMƏZ

*Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvü,
Məmməd Araz mükafatı laureatı*

PAYIZDA DAĞLAR DA QƏRİBSƏYƏRMİŞ

Dağlardan çəkilib insan ayağı,
Duman bürüyübdü dərəni-dağı.
Daha bu yerlərin gəlmir qonağı,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

Küləklər güllərin saçın yolubdu,
Sürü köçüb, arxaclar boş qalıbdı.
Qayalar insantək fikrə dalıbdı,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

Çadırlar sökülüb boş qalıb binə,
Qar da hazırlaşır zirvədən enə.
Dağlar qərİbsəyir bahar eşqinə,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

Arı şirə çəkmir daha güllərdən,
Hardasa yalquzaq ulayır hərdən.
Təzəcə qayıdıb payız səfərdən,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

Çoban tütək çalmır qaya başında,
Dağ da qocalarmış cavan yaşında.
Hələ qorxusu var gələn qışın da,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

Daha əriməyir quzeyin qarı,
Sanki qocalıbdı payız dağları.
Dağlar gözləyəcək gələn baharı,
Payızda dağlar da qərİbsəyərmiş.

26.09.2018

"ARPAÇAYI AŞDI-DAŞDI..."

Tutubdu dağları harayı, səsi,
Sular at oynadır öz sahilində.
Hər ləpə keçmişin bir səhifəsi,
Tarix söhbət açır sular dilində.

"Arpaçayı aşdı-daşdı,
Sel Saranı aldı qaçdı.
Ala gözlü, qələm qaşlı,
Bir ala gözlü balanı..."

Qaldırın hər daşı, bir tarixi var,
Saranın sədası qulaqlardadı.
Dağları dindirsen nələr danışar?
Dağların göz yaşı bulaqlardadı.

Nə vaxtsa saçını yoldu bir ana,
Ata da, qardaş da kədərlə dindi.
Çayı qarğışladı el yana-yana,
Hardasa bir ümüd çırağı söndü.

Bir anda qocaldı Şərur dağları,
Küləklər sahilə şivən qopardı.
Axışb töküldü kənd uşağları,
Ay ellər, Saranı sellər apardı.

Bu səs nəğmə oldu gəzdi hər yanı,
Dinlədi bu səsi yaxın, uzaq da.
Dalğalar qoynuna aldı Saranı,
Həsrət sətirləndi dildə, dodaqda.

Bu gün dəyişibdi hökmü zamanın,
Artıq Arpaçayı bəndə salınıb.
Burda beli sınıb ahın, amanın,
Sulardan birə-yüz qisas alınıb.

Yox, yox! Arpaçayı neçə Sarvanım -
Ellərə bir yaşıl sovqat aparır.
Yarıb qayaları maşın karvanım,
Çöllərə əbədi həyat aparır.

ÇAĞIRIŞ

Raketlər dayanıb bu gün pusquda.
Dünya tənqiyibdir, havası ağır.
Torpaq təbdən çıxır qan uda-uda,
Göydən alov yağır, göydən od yağır.

Bu dünya mənimdir, deyir ağalar,
Hər gün torpaq üstə qan tökülür, qan.
Axı yerin, göyün bir Allahı var,
Silər yer üzündən sizi yaradan.

Vulkanlar püskürür, göyə yüksəlir,
Bürüyür göyləri kül buludları.
Dənizdən qəzəbli sunami gəlir,
Bir anda yox olur dünyanın varı.

Dünyanın dərini çəkən tapılmır,
Düşünün dünyanın sabahını siz.
Yaxşılıq toxumu əkən tapılmır,
Sizi qınayacaq gələn nəsliniz.

Ağalar, Hitleri gətirir yada,
Bəşər övladların verdi qırğına.
Yaxşılıq qalacaq ancaq dünyada,
Tanrı qənim çıxar, inan oğluna.

Əridin, yandırın siz silahları,
Qoruyun dünyanı bir ana kimi.
Gəlsin insanlığın nurlu baharı,
Dünyanı görməyək viranə kimi.

QOCALIQ DÜŞÜNCƏLƏRİ

Ömrün payızına gəlib çatmışam,
Bahar çiçəklərim saralıb, solub.
Sevinci kədərə bəzən qatmışam,
Buludtək hərdən də gözlərim dolub.

Mən yola saldıqca hər fəsilləri,
Bilmədim gəncliyim harada itdi.
Ötdü qatar kimi ömrün illəri,
Gəncliyin yerinə qocalıq bitdi.

Daha saçlarım da daraqdan düşüb,
Şaqraq gülüşlərim uzaqda qalıb.
İlk məhəbbətimin öpüş yerləri,
Dönüb xatirəyə, dodaqda qalıb.

İndi asta gedir ilham köklərim,
Hər insan həyatı bir cür nağıldı.
Dünya bir gün mənə olacaq qənim,
Daha yazammıram fikrim dağıldı.

Yox... Yox... Ey ürəyim, düşmə maraqdan,
Ürək köksüm altıda gül budağıdır.
Yarıq qələmindən, bir də varaqdan,
Ürək sağlam olsa qəmi dağıdır.

BU DÜNYA DEYƏSƏN DAĞILIR, ALLAH

Bir üzündə zalımlıq var, kədər var,
Bir üzündə üzə gülən səhər var,
Dağıdılmış neçə ölkə, şəhər var,
Bu dünya deyəsən dağılır, Allah.

Neçə şeytansifət aranı qatır,
Müqəddəs torpaqlar çirkəbə batır.
Çox nadanlar ağalığa can atır,
Bu dünya deyəsən dağılır, Allah.

Nə kişi, nə arvad qorumur nəfsin,
Əldən gedir namus, qeyrət, bir də din.
Bunu insan edir, nə şeytan, nə cin,
Bu dünya deyəsən dağılır, Allah.

Artır insanlıqda heyvani hisslər,
Evdə yola getmir arvad ilə ər.
Azıb haqq yolundan deyəsən bəşər,
Bu dünya deyəsən dağılır, Allah.

Çəkmək olmur dünya dərini-sərinə,
Çapır baltalayır arvad ərini.
Tanrım, haqqa döndər bəndələrini,
Bu dünya deyəsən dağılır, Allah.

ŞƏRURUM

Arpaçayı sinən üstə yol eylər,
Tarlaların məhsulunu bol eylər,
Günəş baxar, üfüqlərdən əl eylər
Əyilməyən dağ vüqarım, qürurum -
Doğma yurdum, anam mənim Şərurum.

Tarlaları dolandıqca mən hərdən,
Ürək doymur min baharlı səhərdən.
Söz açıram neçə-neçə zəfərdən,
Araz üstə işıq saçan ey nurum -
Doğma yurdum, anam mənim Şərurum.

Səni bir an gözlerimdən qoymaram,
Çəmənindən, çiçəyindən doymaram.
Torpağını tapdanmağa qıymaram
Borcumdur ki, keşiyində mən durum,
Doğma yurdum, anam mənim Şərurum.

AĞLAMAZ

("Kişi ağlamaz"
deyənlərə cavab)

Can yoldaşın getsə əldən,
O gün düşər saçına dən,
Hönlürüb ağla ürəkdən,
Kim deyir kişi ağlamaz?

Deyilən bu söz yalandı,
Ürək alovlandı, yandı,
Dindirməyin, qəlbim dandı,
Kim deyir kişi ağlamaz?

Kişi kişidisə əyər,
Onda varsa qeyrət, dəyər,
Bu kədərə boyun əyər,
Kim deyir kişi ağlamaz?

Qadın evin dirəyidi,
Hər bir evin gərəyidi.
O kişinin ürəyidi,
Kim deyir kişi ağlamaz?

Budaq Təhməz, haqqa dayan,
Kimdi bu şayəni yayan,
Canından ayrılır bir can,
Kim deyir kişi ağlamaz?

KÖKLƏNMİŞƏM QƏM İÇİNDƏ

Misra-misra söz seçirəm,
Sevinc əkib, qəm biçirəm.
Vallah, canımdan keçirəm,
Köklənmişəm qəm içində.

Söz sinəmi yara-yara,
Şeir yazdım dosta, yara.
Niyə bəxtim oldu qara?
Bir belə aləm içində.

Nazlı sonam getdi əldən,
Mən ayrıldım siyah təldən.
Ağlamaqdan düşdüm dildən,
Tənhayam həmdəm içində.

Dəli ilham gəlir coşa,
Kədər gəlir qoşa-qoşa.
Həyat gəlib çatdı başa,
Keçirmədim dəm içində.

Könül tənha, gözümdə yaş,
Zaman çatdı, ağardı baş.
Ömür getdi yavaş-yavaş,
Gözüm qaldı nəm içində.

Budaq Təhməz, bu nə haldı,
Söylə, dünya kimə qaldı?
Dünya ki var, qalmaqaldı,
Zil içində, bəm içində.

ÖZÜMƏ YAZIĞIM ŞEİR

Dərdlərimi qova-qova,
Ürəyimi ova-ova.
Dərdimi qoydum girova,
Dərd satıram, alan yoxdu.

Yuxarı yaş yüz əllidi,
Səbir bizə təsəllidi.
Ölümün yolu bəllidi,
Bu sözümdə yalan yoxdu.

Kədər çoxdu, sevinc azdı,
Kim deyir bunlar tarazdı?
Tələləri Tanrı yazdı,
Bu qanunu silən yoxdu.

Yaxşılardan yaxşı adı,
Əbədi yaşar soyadı.
Silinməz yaddaşdan dadı,
Bu dünyada qalan yoxdu.

Dünyanın işi möcüzə,
Hər nöqtəsi sirdi bizə.
Sərraf qiymət verər sözə,
Bu sirləri bilən yoxdu.

Budaq Təhməz, seç sözləri,
Qoy olsun dillər əzbəri.
Neynirsən qızılı, zəri,
Əzəl gündən gözün toxdu.

BİR YETİM YAŞAYIR...

Atası yox, anası yox,
Sevinci az, kədəri çox,
Bir qarın ac, bir qarın tox,
Bir yetim yaşayır içimdə mənim.

O dolanır fağır-fağır,
Üz-gözündən kədər yağır,
Zəmilərdən sünbül yığır,
Bir yetim yaşayır içimdə mənim.

Dərsə gedir ayaqyalın,
Soruşan yox onun halın,
Paltarı yox, geyə qalın,
Bir yetim yaşayır içimdə mənim.

Mən dindirdim, gözü doldu,
Gah açıldı, gah da soldu,
O böyüdü şair oldu,
Bir yetim yaşayır içimdə mənim.

Yumru totuq uşağıdı,
Yetimlik ona dağıdı,
Həmin uşaq Budağıdı,
Bir yetim yaşayır içimdə mənim.

MƏN ŞEİR YAZMAYANDA

Boğar məni heyrətim,
Haray salar qeyrətim.
Qalar vərəqlər yetim,
Mən şeir yazmayanda.

Ürək dinlər, söz ağlar,
Səsi könlümü dağlar .
Hardasa bir qız ağlar,
Mən şeir yazmayanda.

Bülbül susar çəməndə,
Düşər saçıma dən də.
Məni qınar Vətən də,
Mən şeir yazmayanda.

Anam düşər yadıma,
Alışaram oduna.
İlham yetər dadıma,
Mən şeir yazmayanda.